

Zaak C-595/23 [Cuprea]ⁱ

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

26 september 2023

Verwijzende rechter:

Corte di appello di Napoli (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

7 september 2023

Strafzaak tegen:

EDS

[OMISSIS]

CORTE DI APPELLO DI NAPOLI

Sezione specializzata per le misure di prevenzione

(in casu rechter in eerste aanleg Napels, Italië, gespecialiseerde afdeling inzake preventieve maatregelen)

[OMISSIS]

BESLISSING

waarbij een prejudiciële vraag aan het Hof wordt voorgelegd over de geldigheid en de uitlegging van handelingen van de instellingen van de Unie (artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie)

VERZOEK OM EEN PREJUDICIËLE SPOEDPROCEDURE

(artikel 107 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Unie)

De Corte di appello di Napoli, bij de krachtens de wet ingestelde gespecialiseerde afdeling inzake preventieve maatregelen [OMISSIS]

heeft in de incidentele procedure betreffende de tenuitvoerlegging, ingeleid door:

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

EDS [OMISSIS] [gegevens van de verzoekende partij]

gezien het op 15 mei 2023 ingediende verzoek tot wissing uit het Schengeninformatiesysteem (hierna: „SIS”) van de signalering betreffende het Europees aanhoudingsbevel dat Roemenië tegen EDS heeft uitgevaardigd met het oog op de tenuitvoerlegging van het strafvonnis van de Curțe de apel București (rechter in tweede aanleg Boekarest, Roemenië) nr. 148 van 10 juli 2017, zoals gewijzigd bij arrest nr. 32/A van de Înalta Curte de Casație și Justiție (hoogste rechterlijke instantie, Roemenië) van 7 februari 2019;

[OMISSIS] [nationale procedure]

GEEFT DE VOLGENDE UITEENZETTING

1. Feiten

Roemenië heeft Europees aanhoudingsbevel nr. 6536/2/2008 van de Curțe de apel București van 8 februari 2019 uitgevaardigd voor de tenuitvoerlegging van strafvonnis nr. 148 van de Curțe de apel București van 10 juli 2017, dat onherroepelijk en uitvoerbaar is als gevolg van arrest nr. 32/A van de Înalta Curte de Casație și Justiție van 7 februari 2019, waarbij het voornoemde strafvonnis wat de straf betreft gedeeltelijk is gewijzigd en EDS is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar en 6 maanden.

Tegelijkertijd heeft Roemenië een signalering in SIS ingevoerd overeenkomstig artikel 26, lid 1, van verordening (EU) nr. 2018/1862 van het Europees Parlement en de Raad van 28 november 2018 (*betreffende de instelling, de werking en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem (SIS) op het gebied van politie en justitiële samenwerking in strafzaken*) (hierna: „verordening (EU) 2018/1862”), voor de aanhouding van EDS met het oog op zijn overlevering aan Roemenië op grond van Europees aanhoudingsbevel nr. 6536/2/2008 van 8 februari 2019.

EDS is vervolgens op 13 januari 2020 in Italië aangehouden en voorgeleid aan de Corte d’appello di Napoli, die bevoegd is op het gebied van inkomende Europese aanhoudingsbevelen.

Bij vonnis nr. 20/2020 van 15 september 2020, dat op 26 september 2020 onherroepelijk is geworden, heeft de Corte d’appello di Napoli de overlevering van EDS aan Roemenië geweigerd en tegelijkertijd het Roemeense strafvonnis erkend waarop het Europees aanhoudingsbevel was gebaseerd, en gelast dat de straf in Italië overeenkomstig het nationale recht ten uitvoer zou worden gelegd.

De ten aanzien van EDS erkende straf is met ingang van 15 juli 2022 in Italië ten uitvoer gelegd volgens het Italiaanse nationale recht.

De Corte d’appello di Napoli, als executierechter met betrekking tot de tenuitvoerlegging van de erkende straf, heeft de tenuitvoerlegging van de straf

vervolgens bij niet voor beroep vatbare beslissing van 11 oktober 2022 beëindigd verklaard overeenkomstig artikel 673 van de Italiaanse codice di procedura penale (wetboek van strafvordering), en tegelijkertijd het vonnis tot erkenning herroepen omdat het Roemeense strafvonnis dat in Italië met het oog op de tenuitvoerlegging was erkend, niet langer uitvoerbaar was.

Roemenië heeft de signalering betreffende EDS nog steeds niet gewist overeenkomstig artikel 55 verordening (EU) 2018/1862, en evenmin het Europees aanhoudingsbevel tegen hem ingetrokken, ondanks dat de overlevering was geweigerd en tegelijkertijd het vonnis was erkend met het oog op de tenuitvoerlegging daarvan in Italië, en het vonnis overeenkomstig het Italiaanse recht ten uitvoer is gelegd.

Het Italiaanse ministerie van Justitie heeft Roemenië op 24 augustus 2022 verzocht de signalering te wissen. Roemenië heeft op 30 augustus 2022 geantwoord dat het Europees aanhoudingsbevel niet was ingetrokken omdat het Hof om een prejudiciële beslissing was verzocht en de procedure bijgevolg was geschorst.

Bij arrest van 2 februari 2023 heeft de Curte de apel București de aan het Hof voorgelegde prejudiciële vraag ingetrokken en het verzoek van EDS tot intrekking van het Europees aanhoudingsbevel en tot wissing van de signalering uit SIS afgewezen.

Vervolgens heeft het Italiaanse ministerie van Justitie de Curte de apel București (bij nota van 9 maart 2023) en het Roemeense ministerie van Justitie (bij nota van 9 mei 2023) verzocht om het Europees aanhoudingsbevel in te trekken en de signalering uit SIS te wissen.

In zijn beslissing van 11 maart 2023 heeft de Înalta Curte de Casație și Justiție het beroep van EDS verworpen op de grond dat Italië het Roemeense strafvonnis met het oog op de tenuitvoerlegging had erkend en derhalve uitsluitend de Italiaanse executierechter, als rechter van de staat waar het erkende vonnis ten uitvoer wordt gelegd, bevoegd is om kennis te nemen van vragen in verband met die tenuitvoerlegging.

Naar aanleiding daarvan heeft EDS opnieuw een incidentele procedure ten aanzien van de tenuitvoerlegging ingesteld bij de Corte d'appello di Napoli, als executierechter, waarbij hij erop heeft gewezen dat Roemenië het Europees aanhoudingsbevel nog steeds niet heeft ingetrokken en evenmin de signalering uit SIS heeft gewist, hoewel de door Roemenië op grond van het Europees aanhoudingsbevel verzochte overlevering was geweigerd, het Roemeense strafvonnis waarop het Europees aanhoudingsbevel was gebaseerd in Italië was erkend, en de tenuitvoerlegging van die straf in Italië was ingegaan en beëindigd.

EDS voert bij de aangezochte rechter aan dat hij alle rechtsmiddelen die hem naar Roemeens recht ter beschikking staan tevergeefs heeft aangewend en de feitelijke situatie dus een onrechtmatige beperking van zijn persoonlijke vrijheid en van zijn

recht van vrij verkeer tot gevolg heeft, omdat hij, zolang de signalering niet uit SIS is gewist, in elke lidstaat waarheen hij reist nog steeds zal worden aangehouden.

Dit heeft EDS aangetoond door bewijs te leveren dat hij op 9 augustus 2021, nadat het vonnis was gewezen waarbij de Corte d'appello di Napoli de overlevering had geweigerd en voordat de tenuitvoerlegging van het erkende vonnis was begonnen, op vakantie was gegaan naar Griekenland en was gearresteerd door de politie van het eiland Mikonos met het oog op de tenuitvoerlegging van het voornoemde Roemeense Europees aanhoudingsbevel van 8 februari 2019. Na afloop van het geding heeft de rechterlijke instantie van de Egeïsche eilanden (Griekenland) bij beslissing van 8 september 2021 de overlevering geweigerd omdat het vonnis waarop het Europees aanhoudingsbevel was gebaseerd in Italië reeds was erkend met het oog op de tenuitvoerlegging, nadat de overlevering was geweigerd.

Om zijn persoonlijke vrijheid en zijn recht op vrij verkeer te beschermen heeft de EDS de Corte d'appello di Napoli, als bevoegde rechter voor de tenuitvoerlegging van de erkende straf, vervolgens verzocht om wissing van de signalering uit SIS en intrekking van het Europees aanhoudingsbevel te gelasten of, subsidiair, krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie een prejudiciële vraag aan het Hof voor te leggen over de uitlegging en de geldigheid van handelingen van de instellingen van de Unie.

2. Bepalingen van Italiaans recht

Artikel 18 bis van legge n. 69 - *Disposizioni per conformare il diritto interno alla decisione quadro 2002/584/GAI del Consiglio, del 13 giugno 2002, relativa al mandato d'arresto europeo e alle procedure di consegna tra Stati membri* (wet nr. 69 - *Bepalingen ter aanpassing van het interne recht aan kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten*) van 22 april 2005, in de versie die gold ten tijde dat het vonnis werd gewezen waarbij de overlevering van EDS naar Roemenië werd geweigerd, bepaalde dat de Corte d'appello overlevering kan weigeren „indien het Europees aanhoudingsbevel is uitgevaardigd met het oog op de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf of een tot vrijheidsbeneming strekkende maatregel, indien de gezochte persoon een Italiaans onderdaan is of onderdaan van een andere lidstaat van de Europese Unie is die rechtmatig en daadwerkelijk ingezetene is of verblijf houdt in Italië, mits de Corte d'appello gelast dat deze straf of veiligheidsmaatregel in Italië ten uitvoer wordt gelegd overeenkomstig het nationale recht ervan”.

Om deze reden heeft de Corte d'appello di Napoli, aangezien voor EDS de voorwaarden daarvoor waren vervuld, in zijn arrest nr. 20/2020 overlevering geweigerd en gelast dat de straf die was opgelegd bij het Roemeense strafvonnis dat aan het Europees aanhoudingsbevel ten grondslag lag, in Italië ten uitvoer zou worden gelegd overeenkomstig zijn nationale recht.

Artikel 24 van decreto legislativo n. 161 - *Disposizioni per conformare il diritto interno alla Decisione quadro 2008/909/GAI relativa all'applicazione del principio del reciproco riconoscimento alle sentenze penali che irrogano pene detentive o misure privative della libertà personale, ai fini della loro esecuzione nell'Unione Europea* (wetsbesluit nr. 161 - *Bepalingen ter aanpassing van het interne recht aan kaderbesluit 2008/909/JBZ inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op strafvonnissen waarbij vrijheidsstraffen of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregelen zijn opgelegd, met het oog op de tenuitvoerlegging ervan in de Europese Unie*) van 7 september 2010 bepaalt dat de Corte d'appello, wanneer hij de overlevering weigert waarom is verzocht bij een Europees aanhoudingsbevel dat gebaseerd is op een strafvonnis en tenuitvoerlegging van de straf op Italiaans grondgebied gelast, tegelijkertijd het aan het Europees aanhoudingsbevel ten grondslag liggende buitenlandse strafvonnis moet erkennen met het oog op de tenuitvoerlegging in Italië, indien aan de voorwaarden daarvoor is voldaan.

Aangezien voor EDS aan de voorwaarden daarvoor was voldaan, heeft de Corte d'appello di Napoli in zijn vonnis nr. 20/2020, na de overlevering te hebben geweigerd en de tenuitvoerlegging van de straf in Italië te hebben gelast, het Roemeense strafvonnis erkend met het oog op de tenuitvoerlegging in Italië.

Artikel 16 van wetsbesluit nr. 161 van 7 september 2010 bepaalt dat wanneer een vonnis tot erkenning [van een strafvonnis] wordt gewezen, de straf ten uitvoer wordt gelegd volgens de Italiaanse wet, [OMISSIS] met inbegrip van de regelingen inzake kwijtschelding en gratie.

Aangezien voor EDS aan de voorwaarden daarvoor was voldaan, is drie jaar van de erkende straf (van vijf jaar en zes maanden gevangenisstraf) kwijtgescholden op grond van de kwijtscheldingsregeling van wet nr. 241 van 2006.

Artikel 7 van wetsbesluit nr. 161 van 7 september 2010 bepaalt dat wanneer Italië een Italiaans strafvonnis voor de tenuitvoerlegging naar het buitenland zendt, de straf niet meer in Italië ten uitvoer kan worden gelegd indien met de tenuitvoerlegging van die straf aanvang is gemaakt op het grondgebied van de tenuitvoerleggingsstaat, behalve in het geval dat de gevonnisse persoon is gevlucht.

Het Italiaanse nationale recht bepaalt dus dat zodra een buitenlands strafvonnis dat is gewezen door de rechterlijke autoriteit van een lidstaat van de Europese Unie met het oog op de tenuitvoerlegging is erkend door een andere lidstaat en in de tenuitvoerleggingsstaat met de tenuitvoerlegging van de straf is begonnen, de beslissingsstaat de bevoegdheid verliest om de straf ten uitvoer te leggen, met als enige uitzondering het geval waarin de gevonnisse persoon is gevlucht.

Op grond van de weigering van de overlevering die bij het Europees aanhoudingsbevel is verzocht, de erkenning van het Roemeense strafvonnis met het oog op de tenuitvoerlegging in Italië, en de aanvang van de tenuitvoerlegging

van de in Italië erkende straf, lijkt EDS derhalve recht te hebben op intrekking van het Europees aanhoudingsbevel dat Roemenië op 8 februari 2019 tegen hem heeft uitgevaardigd en op wissing van de signalering die in verband daarmee in SIS is ingevoerd.

Het feit dat Roemenië het Europees aanhoudingsbevel niet heeft ingetrokken en vooral dat de desbetreffende signalering niet uit SIS is gewist, vormt thans dus een rechtstreekse en concrete aantasting van zijn persoonlijke vrijheid en zijn recht van vrij verkeer binnen de Europese Unie, aangezien hij bij het overschrijden van een willekeurige Europese grens kan worden aangehouden.

Het Italiaanse nationale recht verleent de Italiaanse rechter, als rechter van de tenuitvoerleggingsstaat, evenwel niet de bevoegdheid om intrekking van het door een andere beslissingsstaat uitgevaardigd Europees aanhoudingsbevel te gelasten of om de door een andere beslissingsstaat in SIS ingevoerde signalering te wissen.

Op grond van de huidige formulering van de Italiaanse nationale regeling zou de vordering van EDS niet dus kunnen worden toegewezen, aangezien de tenuitvoerleggingsstaat geen bevoegdheid heeft om intrekking van het door de beslissingsstaat uitgevaardigd Europees aanhoudingsbevel of wissing van de door de beslissingsstaat in SIS ingevoerde signalering te gelasten.

Daarom moet deze stand van zaken worden vergeleken met de regels van het Unierecht om te beoordelen of het Unierecht aldus kan worden uitgelegd en een zodanige geldigheid heeft, dat een dergelijke bevoegdheid aan de rechter van de tenuitvoerleggingsstaat kan worden toegekend.

3. Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Artikel 4, punt 6, van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002 (*betreffende het Europees aanhoudingsbevel en de procedures van overlevering tussen de lidstaten*) (hierna: „kaderbesluit 2002/584/JBZ”) bepaalt dat de rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat overlevering kan weigeren indien het aanhoudingsbevel is uitgevaardigd met het oog op de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf en de veroordeelde persoon onderdaan of ingezetene is van of verblijft in de uitvoerende lidstaat, mits de uitvoerende staat zich ertoe verbindt die straf overeenkomstig zijn nationale recht zelf ten uitvoer te leggen.

Artikel 25 van kaderbesluit 2008/909/JBZ van de Raad van 27 november 2008, (*inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op strafvonnissen waarbij vrijheidsstraffen of tot vrijheidsbeneming strekkende maatregelen zijn opgelegd, met het oog op de tenuitvoerlegging ervan in de Europese Unie*) (hierna: „kaderbesluit 2008/909/JBZ”), bepaalt dat indien een rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat op grond van artikel 4, punt 6, van kaderbesluit 2002/584/JBZ overlevering weigert, ook de regels van kaderbesluit 2008/909/JBZ op het gebied van erkenning met het oog op de tenuitvoerlegging van straffen worden toegepast.

Om die reden is, indien de rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat overlevering weigert op grond van artikel 4, punt 6, van kaderbesluit 2002/584/JBZ, en daarbij gelast dat de straf op zijn grondgebied en overeenkomstig zijn nationale recht zal worden uitgevoerd, ook artikel 22, lid 1, van kaderbesluit 2008/909/JBZ van toepassing, waarin is bepaald dat de beslissingsstaat niet meer tot de verdere tenuitvoerlegging van de sanctie kan overgaan zodra die tenuitvoerlegging op het grondgebied van de tenuitvoerleggingsstaat is ingegaan (tenzij de gevonnisse persoon is gevlucht).

In het geval van EDS heeft de rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat, de Corte d'appello di Napoli, overlevering geweigerd op grond van artikel 4, punt 6, van kaderbesluit 2002/584/JBZ, en daarbij tenuitvoerlegging van de straf in Italië overeenkomstig zijn nationale recht gelast, na het Roemeense strafvonnis te hebben erkend overeenkomstig artikel 25 van kaderbesluit 2008/909/JBZ.

Met de tenuitvoerlegging van de sanctie is aanvang gemaakt in Italië, als tenuitvoerleggingsstaat, en daarom heeft Roemenië, als beslissingsstaat, de bevoegdheid verloren om het vonnis ten uitvoer te leggen, overeenkomstig artikel 22, lid 1, van kaderbesluit 2008/909/JBZ. De gevonnisse persoon [OMISSIS] blijkt niet te zijn ontsnapt, [zodat] de uitzondering op de regel niet van toepassing is.

EDS lijkt derhalve recht te hebben op intrekking van het door Roemenië op 8 februari 2019 uitgevaardigd Europees aanhoudingsbevel en op wissing van de door Roemenië in SIS ingevoerde signalering, aangezien de rechter van de tenuitvoerleggingsstaat in Italië is begonnen met de tenuitvoerlegging van de erkende sanctie en de tenuitvoerlegging tevens beëindigd heeft verklaard.

3.1 Daarom moet worden nagegaan of het Unierecht voorziet in rechtsinstrumenten voor de rechtstreekse bescherming van het recht van de gevonnisse persoon om niet verder te worden vervolgd op grond van het Europees aanhoudingsbevel en de SIS-signalering zodra met de tenuitvoerlegging van de erkende sanctie is begonnen op het grondgebied van de tenuitvoerleggingsstaat.

Artikel 55, lid 1, van verordening (EU) 2018/1862 bepaalt dat de overeenkomstig artikel 26 van die verordening de in SIS ingevoerde signaleringen moeten worden gewist in drie verschillende en afzonderlijke gevallen: 1) wanneer de persoon om wiens overlevering wordt verzocht bij het Europees aanhoudingsbevel is overgeleverd aan de beslissingsstaat; 2) wanneer de justitiële beslissing waarop het Europees aanhoudingsbevel is gebaseerd door de bevoegde rechterlijke autoriteit overeenkomstig het nationaal recht is ingetrokken; 3) na het verstrijken van de termijn voor een signalering overeenkomstig de regeling van artikel 53.

In dit verband wordt opgemerkt dat artikel 55 niet voorziet in het wissen van de overeenkomstig artikel 26 in SIS ingevoerde signalering indien overlevering is geweigerd op grond van artikel 4, punt 6, van kaderbesluit 2002/584/JBZ, en de tenuitvoerlegging van de sanctie op het grondgebied van de

tenuitvoerleggingsstaat overeenkomstig het nationale recht is gelast, nadat het strafvonnis is erkend op grond van artikel 25 van kaderbesluit 2008/909/JBZ.

Volgens de verwijzende rechter is het ontbreken van een dergelijke bepaling slechts te wijten aan een slechte coördinatie van de regelgeving en moet deze lacune worden gevuld door middel van uitlegging.

Het is duidelijk waarom de signalering moet worden gewist wanneer de persoon is overgeleverd: het Europees aanhoudingsbevel is ten uitvoer gelegd en dezelfde persoon mag bijgevolg niet langer worden gezocht of aangehouden in verband met dat bevel, dat geen gevolgen meer sorteert.

Het is ook duidelijk waarom de signalering in het algemeen daarentegen niet moet worden gewist wanneer de persoon niet is overgeleverd: er zijn verschillende gronden voor weigering van overlevering, sommige verplicht en sommige facultatief, sommige tijdelijk omdat zij verband houden met tijdelijke omstandigheden of eigenschappen van de gezochte persoon, sommige zijn in enkele lidstaten van toepassing maar niet in andere.

Om deze redenen is het volstrekt logisch dat de SIS-signalering in het algemeen niet moet worden verwijderd wanneer de persoon niet is overgeleverd. Deze persoon moet immers nog steeds worden gezocht en, in voorkomend geval, worden aangehouden ter uitvoering van dat Europees aanhoudingsbevel, zij het op verschillende plaatsen, tijdstippen en/of onder verschillende omstandigheden.

Dat is overigens de reden waarom in de artikelen 24 en 25 van verordening (EU) 2018/1862 is bepaald dat elke lidstaat het SIRENE-bureau van de beslissingsstaat kan verzoeken om de signalering te markeren, om te ervoor te zorgen dat de actie die wordt gevraagd met de in SIS ingevoerde signalering niet wordt uitgevoerd op het grondgebied van de lidstaat die heeft verzocht om de markering aan te brengen. In dat geval is het SIRENE-bureau van de signalerende lidstaat verplicht om de markering aan te brengen.

Het is evenwel niet logisch om niet te voorzien in het wissen van de signalering uit SIS wanneer de overlevering is geweigerd op grond van artikel 4, punt 6, van kaderbesluit 2002/584/JBZ en de tenuitvoerlegging van de sanctie op het grondgebied van de tenuitvoerleggingsstaat overeenkomstig het eigen nationale recht is gelast, na erkenning van strafvonnis overeenkomstig artikel 25 van kaderbesluit 2008/909/JBZ.

In dat geval heeft het Europees aanhoudingsbevel immers geen functie meer, net als in het geval is wanneer de persoon aan de beslissingsstaat wordt overgeleverd.

Wanneer de persoon is overgeleverd aan de beslissingsstaat, moet de signalering namelijk uit SIS worden gewist omdat het Europees aanhoudingsbevel ten uitvoer is gelegd en geen gevolgen meer sorteert. Ook overweging 46 van verordening (EU) 2018/1862 wijst in die richting, waar staat te lezen dat „[e]n signalering

[...] niet langer [mag] worden bewaard dan nodig is voor het met de signalering nagestreefde doel”.

Maar ook wanneer de overlevering is geweigerd na erkenning van het buitenlands strafvonnis met het oog op tenuitvoerlegging op het grondgebied van de tenuitvoerleggingsstaat, heeft het Europees aanhoudingsbevel geen gevolgen meer. In artikel 22, lid 1, van kaderbesluit 2008/909/JBZ is immers uitdrukkelijk bepaald dat de beslissingsstaat niet meer tot tenuitvoerlegging van de sanctie kan overgaan zodra de tenuitvoerlegging in de tenuitvoerleggingsstaat is ingegaan.

Het is dus duidelijk dat het Europees aanhoudingsbevel geen functie meer heeft, zowel in het geval dat de overlevering heeft plaatsgevonden als in het geval dat de overlevering is geweigerd na erkenning van het buitenlandse strafvonnis met het oog op de tenuitvoerlegging op het grondgebied van de tenuitvoerleggingsstaat en de tenuitvoerlegging is ingegaan.

Aangezien artikel 55, lid 1, van verordening (EU) 2018/1862 bepaalt dat de signalering uit SIS wordt gewist indien de overlevering heeft plaatsgevonden, is het volkomen redelijk en consequent om ervan uit te gaan dat deze bepaling aldus moet worden uitgelegd dat zij ook geldt voor het analoge geval waarin de overlevering is geweigerd nadat het strafvonnis is erkend met het oog op de tenuitvoerlegging van de sanctie op het grondgebied van de tenuitvoerleggingsstaat, en de tenuitvoerlegging is ingegaan. In beide gevallen heeft het Europees aanhoudingsbevel immers geen functie heeft, [zodat] de signalering ervan uit SIS moet worden gewist, overeenkomstig overweging 46 van verordening (EU) 2018/1862, volgens welke „[e]en signalering [...] niet langer [mag] worden bewaard dan nodig is voor het met de signalering nagestreefde doel.”.

Indien de beslissingsstaat die de signalering overeenkomstig artikel 26 van verordening (EU) 2018/1862 in SIS heeft ingevoerd er niet voor zorgt dat de signalering overeenkomstig artikel 55, lid 1, wordt gewist, zou de tenuitvoerleggingsstaat het SIRENE-bureau van de beslissingsstaat kunnen verzoeken om de signalering te wissen, naar analogie van het bepaalde in de artikelen 24 en 25 van die verordening, waarna het SIRENE-bureau van de beslissingsstaat de signalering moet markeren, of in casu moet wissen, louter op verzoek van de tenuitvoerleggingsstaat.

Indien die uitlegging van het recht geldig was, zou het verzoek van EDS moeten worden aanvaard, aangezien de Corte d'appello di Napoli, als executierechter van de staat die het erkende vonnis ten uitvoer moet leggen, het SIRENE-bureau van Roemenië zou moeten verzoeken om de signalering betreffende het Europees aanhoudingsbevel van 8 februari 2019 tegen verzoeker uit SIS te wissen.

Daarom moet het Hof krachtens artikel 267 om een prejudiciële beslissing worden verzocht.

4. Prejudiciële vraag

Het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om vast te stellen of

- artikel 4, punt 6, van kaderbesluit 2002/584/JBZ van de Raad van 13 juni 2002,
- artikel 22, lid 1, en artikel 25 van kaderbesluit 2008/909/JBZ van de Raad van 27 november 2008,
- de artikelen 24, 25, 26 en artikel 55, lid 1, van verordening (EU) 2018/1862 van het Europees Parlement en de Raad 28 november 2018,
- overweging 46 van verordening (EU) 2018/1862 van het Europees Parlement en de Raad van 28 november 2018,

gelezen in onderlinge samenhang, aldus moeten worden uitgelegd dat,

1. wanneer de tenuitvoerleggingsstaat de overlevering van de persoon heeft geweigerd waarom de beslissingsstaat heeft verzocht bij een Europees aanhoudingsbevel dat is uitgevaardigd met het oog op de tenuitvoerlegging van een strafvonnis, en het vonnis heeft erkend en de tenuitvoerlegging van de straf op zijn grondgebied overeenkomstig zijn nationale recht heeft gelast, en met de tenuitvoerlegging is begonnen, de beslissingsstaat verplicht is om de in SIS ingevoerde signalering te wissen en het Europees aanhoudingsbevel in te trekken?
2. zolang de beslissingsstaat het Europees aanhoudingsbevel niet heeft ingetrokken en de signalering niet heeft gewist, de rechterlijke autoriteit van de tenuitvoerleggingsstaat bevoegd is om het SIRENE-bureau van de beslissingsstaat te verzoeken om de signalering uit SIS te wissen, en dat SIRENE-bureau verplicht is om dit verzoek in te willigen?

5. Het verzoek om een prejudiciële spoedprocedure overeenkomstig artikel 107 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie van de Europese Unie

Het Hof wordt verzocht een prejudiciële spoedprocedure in te leiden, aangezien EDS – hoewel de tenuitvoerlegging van de straf waarop het Europees aanhoudingsbevel betrekking heeft (dat in Italië is erkend met het oog op de tenuitvoerlegging nadat de overlevering was geweigerd), is begonnen en beëindigd – naar geen enkele lidstaat van de Europese Unie kan reizen zonder een reëel risico te lopen om te worden aangehouden zolang de door Roemenië ingevoerde signalering met betrekking tot het Europees aanhoudingsbevel van 8 februari 2019, dat inmiddels geen gevolgen meer sorteert, niet uit SIS wordt gewist.

De bescherming van de persoonlijke vrijheid en het recht van vrij verkeer van EDS op het Europese grondgebied hangen dus rechtstreeks af van de beslissing over de prejudiciële vraag.

Indien het antwoord op de prejudiciële vraag namelijk bevestigend zou luiden, zou de signalering uit SIS worden gewist en zou verzoeker zich vrij op het Europese grondgebied kunnen bewegen zonder te worden aangehouden ter uitvoering van het Roemeense Europees aanhoudingsbevel van 8 februari 2019, dat inmiddels geen gevolgen meer sorteert.

[OMISSIS] [aanwijzingen voor de nationale griffie]

Napels [OMISSIS] 4 juli 2023.

[OMISSIS]

WERKDOCUMENT